

Preken 12. s. e. pinse 3. august 2008 i Skårer kirke

Kapellan Elisabeth Lund, Lørenskog menighet

Hva svarer vi når Gud ber oss om å gjøre noe?

Søndagens prekentekest er en lignelse som Jesus fortalte til jødernes ledere.

Det var mens Jesus var i Jerusalem mellom palmesøndag og skjærtorsdag.

Dette hellige evangelium står skrevet hos evangelisten Matteus i det 21. kapittel:

«Men hva mener dere om dette:

En mann hadde to sønner. Han gikk til den ene og sa: Min sønn, i dag skal du gå og arbeide i vingården.

Nei, jeg vil ikke, svarte han. Men senere angret han og gikk.

Faren gikk så til den andre og bad ham om det samme. Han svarte: Ja, herre. Men han gikk ikke.

Hvem av disse to gjorde det faren ville?»

Og da de svarte: «Den første», sa Jesus til dem: «Sannelig, jeg sier dere: Tollere og skjøger kommer før inn i Guds rike enn

dere. For da Johannes kom til dere på rettferds vei, trodde dere ham ikke. Men tollere og skjøger, de trodde ham. Dere så det, men likevel angret dere ikke, slik at dere trodde på ham.»

Slik lyder Herrens ord.

Jødernes ledere hadde sagt ja til Gud. Ja til å gjøre hans vilje. Men Jesus mener at de ikke gjør som Gud vil.

Tollere og skjøger, eller horer, var blant dem man minst ventet at skulle gjøre noe for Gud. Men flere av dem hørte på Jesus og fulgte ham.

Lignelsen handler om to sønner, en far og en vingård.

Det er arbeid å gjøre.

Vi får ikke så mange opplysninger om de to sønnene, men jeg synes jeg ser dem for meg. Jeg har liksom laget meg et bilde i hodet av hvordan de er.

Han ene ser ikke så bra ut. Jeg tror ikke han er så pen i tøyet. Ikke fillete, men litt sånn ustelt. Han går for å være litt lat. Han har ikke så fryktelig store ambisjoner.

Faren kommer til ham, og sier høflig: "Min sønn, i dag skal du gå og arbeide i vingården." Jeg tror ikke det uhøflige svaret kom som noe sjokk på faren: "Nei, jeg vil ikke."

Den andre sønnen tror jeg ser veldig bra ut. Jeg tror han vet å føre seg riktig. Han er høflig, og mestrer formene. Han er en som kan prate for seg og har tenkt seg opp og fram her i livet. Faren henvender seg like høflig til ham, og han svarer som en god sønn bør: ”Ja, herre.”

Men det er den uhøflige sønnen som gjør det han er blitt bedt om. Han angrer og går.

Den andre sønnen fant kanskje ut at vingårdsarbeid ikke passet så godt inn i de store planene han hadde for livet sitt.

Vi kan kanskje si at det de to sønnene har felles, iallfall en stund, er at de ikke gjør det faren ber dem om. Forkjellen er at den ene angrer. Jeg tror faren fortsatt venter på at den andre også skal gjøre det.

Ingen av oss gjør alltid Guds vilje.

Det å gjøre imot Guds vilje, kaller vi synd. Ordet synd kommer av sund. Synd er noe som har gått sund, noe som har gått i stykker. Når vi synder, når vi bare tenker på oss selv og det vi tror er vårt eget beste, er det virkelig mye som kan gå i stykker. Synd ødelegger.

Gud elsker alle, og vil at alle mennesker skal ha det godt. Når vi synder, ødelegger vi oss selv og hverandre. Gud vil at vi skal leve etter hans vilje så livene våre kan bli sånn de var ment å være, så alle mennesker kan få gode liv.

Vi hørte at Tor Einar leste i sta: ”Sier vi at vi ikke har synd, da bedrar vi oss selv, og sannheten er ikke i oss.” Vi er alle syndere, selv om vi ikke er så glade i å høre det. Derfor begynner vi gudstjenesten med å lese en syndsbejennelse i kor. Vi gjør det sammen. Vi står likt. Ingen av oss er bedre, eller verre, enn noen annen.

Da Jesus fortalte lignelsen om de to sønnene, sammenlignet han sønnen som sa nei med tollere og skjøger. De som på den tiden var åpenbare syndere. Det er ikke dem han vil ta. Det er ikke det at vi er syndere som er det egentlige problemet. Det er hva vi gjør med det.

Det er ikke meningen at vi skal grave oss ned i vår egen syndighet. Tenk om den sønnen som sa nei hadde blitt så opptatt av at han da hadde sagt noe galt, at han hadde gjemt seg og skammet seg over det han hadde gjort. Tenk om han hadde kjempet med skyld og anger og konkludert med at han ikke var verdig til å jobbe i vingården. Tenk om han hadde brukt all sin energi på å grave seg ned i hvor ille han følte seg. Mye ville kanskje skjedd med ham, men arbeidet ville ikke ha blitt gjort.

Hva svarer vi når Gud ber oss om å gjøre noe? Og hva gjør vi? Og hva er det egentlig han ber oss om?

Gud ber oss om å ta imot Jesus og følge ham. Han ber oss om å leve et liv i kjærlighet. Om å være Jesu hender og føtter. Om å se menneskene rundt oss med kjærlighet.

Noen ganger kan vi tenke at Gud vil så store ting at vi liksom aldri helt får grepet på det.

Men Jesus var der han var. Han så de menneskene han møtte. De han hadde rundt seg.

Jeg tror at å følge etter ham handler mye om å elske familien vår, vennene våre, naboene våre, de som kommer i vår vei. Det handler om å gjøre kanskje små ting med stor kjærlighet.

Mor Teresa gjorde det. Hun gjorde mange små ting med stor kjærlighet i Calcutta. Der er det også mange opplagte behov for hjelp. Men hun mente slett ikke at alle trengte å reise dit for å vise kjærlighet, for å følge Jesus. Det er Calcutta overalt hvis man har øyne til å se det. Mor Teresa sa: ”Finn ditt Calcutta”.

Å følge Jesus er å ta ham imot i tro og å ville bli mer og mer lik ham. Det er å ta imot hans kjærlighet og tilgivelse, og å gi det videre til andre.

I dag har vi sett Solveig Eliza og Thomas bli døpt. To av Guds fantastiske skapninger er blitt tegna med det hellige korsets tegn. Et symbol på at de tilhører Kristus. De har begynt på livet sammen med Jesus. Snart skal vi også få ta imot nattverden her framme. Der kan vi alle helt konkret få ta imot Jesus og hans kjærlighet og tilgivelse.

Så kan vi gå, og gi det videre.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellig Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet til evighet.